

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **J. H.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. července 2015, č. j. 24938/15/5100-31462-707633, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 24. 5. 2016, č. j. 31 Af 67/2015 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) usnesením ze dne 24. 10. 2016, č. j. 31 Af 67/2015 - 44, nepřiznal žalobci (dále též „*stěžovatel*“) osvobození od soudních poplatků (výrok I.), zamítl návrh na ustanovení advokáta (výrok II.), vyzval žalobce, aby zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč (výrok III.), zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (výrok IV.) a uložil stěžovateli, aby zaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku (výrok V).

Usnesení krajského soudu poté stěžovatel napadl kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) - e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“). Požádal taktéž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 8. 2016, č. j. 3 As 141/2016 – 17 zamítl návrh na ustanovení zástupce (výrok I.), výroky II. a III. téhož usnesení vyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, resp. návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poučil jej přitom, že nebude-li kasační stížnost doplněna ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud ji odmítne. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 14. 9. 2016. Lhůta jednoho měsíce k doplnění kasační stížnosti proto uplynula 14. 10. 2016 a lhůta dvou týdnů k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uplynula již dne 28. 9. 2016.

Stěžovatel k Nejvyššímu správnímu soudu postupně učinil dvě podání faxem (dne 29. 9. 2016 a dne 14. 10. 2016). V nich uvedl pouze tolik, že *per post* zasílá doplnění

návrhu na přiznání odkladného účinku resp. doplnění kasační stížnosti (zde také požádal o prominutí zmeškání lhůty k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku), faktické doplnění uvedených návrhů tedy faxem neučinil. Obě faxová podání měl přitom stěžovatel doplnit písemně ve lhůtě tří dnů (srov. § 37 odst. 5 s. ř. s.), tedy v případě doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejpozději dne 3. 10. 2016 a v případě doplnění kasační stížnosti dne 17. 10. 2016. V písemné podobě však byla obě tato podání Nejvyššímu správnímu soudu společně s faktickým doplněním kasační stížnosti i návrhu na přiznání odkladného účinku doručena až dne 21. 10. 2016 s tím, že zásilka obsahující všechna tato podání byla dána k poštovní přepravě dne 20. 10. 2016.

Stěžovatel faxová podání ze dne 29. 9. 2016 resp. dne 14. 10. 2016 v rozporu s ustanovením § 37 odst. 2 s. ř. s. písemně do tří dnů nedoplnil, po uplynutí této lhůty k nim proto Nejvyšší správní soud již nemůže přihlížet (srov. § 37 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel obě podání navíc již tehdy učinil jen blanketně, neboť z nich ani nebylo dostatečně srozumitelné, v jakých právních a skutkových okolnostech tato doplnění měla vlastně spočívat. Formálně perfektní doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti i samotné kasační stížnosti proto učinil stěžovatel (vzhledem ke všem zmíněným okolnostem) až dne 21. 10. 2016, kdy byla tato podání doručena Nejvyššímu správnímu soudu v písemné podobě. K odeslání zásilky obsahující všechna tato podání a i k jejímu doručení tak došlo zcela zjevně až po uplynutí mezní lhůty k doplnění kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že *„nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.“* Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 As 130/2014 - 29, ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Afs 95/2013 - 25, usnesení téhož soudu ze dne 15. 2. 2008, č. j. 5 Afs 124/2006 - 68) k tomuto ustanovení vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno koncentrační zásadou a že po uplynutí dodatečně stanovené lhůty k doplnění kasační stížnosti již nelze k opožděně uplatněným námitkám přihlížet. V opačném případě by totiž byla nastolena právní nejistota ve vztazích účastníků řízení spojená s narušením jejich v řízení rovných procesních práv. Tento postup ostatně plně akceptuje též Ústavní soud (srov. náleze ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel vady kasační stížnosti přes výzvu ve stanované lhůtě neodstranil. Kasační stížnost proto vykazuje vady, které brání jejímu projednání, neboť Nejvyšší správní soud je přitom rozsahem a důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud kasační stížnost proto odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., aniž z důvodu procesní ekonomie předtím rozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, resp. též žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Vzhledem k tomu, že krajský soud napadeným usnesením rozhodl toliko o procesních právech a povinnostech stěžovatele, je pouze on účastníkem

řízení o kasační stížnosti. O nákladech řízení žalovaného proto Nejvyšší správní soud nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. října 2016

Vlašín	JUDr. Jaroslav
	předseda senátu